

РЕШЕНИЕ

№ 6302

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100501440 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 11388/19.10.2022 г., постановено по гр. дело № 45384/2021 г. по описа на Софийския районен съд, ГО, 125 състав, е отхвърлен предявеният от С. К. ЕГН ***** против Г. П. Ю. ЕГН ***** , иск за признаване за установено на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д.№ 8646/2021г . от СРС, 25- ти състав, за сумата от 6175,27 лева, припадащата ѝ се част от вземане на И.Д. за ½ ид.ч. от платена от него продажна цена на публична продан по ИД № 14/2014г. на СИС, РС – Радомир по постановление за възлагане на имот от 9.6.2016г., от които ½ ид.ч. от имот Д. е бил отстранен със съдебно решение по гр.д.№ 1026/2019г. на ВКС, което вземане Д. е прехвърлил на ищеца С. К. с договор за цесия от 2.9.2020г. Със същото решение е отхвърлен предявеният от С. К., ЕГН ***** против С. Г. Ю. ЕГН ***** , иск за признаване на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д. № 8646/2021г . от СРС, 25- ти състав, за сумата от 2058,42 лева, припадащата ѝ се част от вземане на И.Д. за ½ ид.ч. от платена от него продажна цена на публична продан по ИД № 14/2014г. на СИС, РС – Радомир по постановление за възлагане на имот от 9.6.2016г., от които ½ ид.ч. от имот Д. е бил отстранен със съдебно решение по гр.д.№ 1026/2019г. на ВКС, което вземане Д. е прехвърлил на ищеца С. К. с договор за цесия от 2.9.2020г. С решението е обезсилена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д.№

8646/2021г., за разликата над сумата 8234,22 лева, до пълния размер на вземането 8805,50 лева., като в тази част решението има характер на определение.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба вх. №240394/07.11.2022 г. от ищеца С. К. чрез адвокат Д. П.. В жалбата се твърди, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че на ответниците не е връчено уведомлението за цесия, доколкото бил изпълнен фактическия състав на чл.47 ГПК, като съгласно установената практика на ВКС било допустимо връчването на уведомление за извършена цесия на особения представител на ответника. Ето защо и счита, че валидно е придобил процесното вземане, поради което и искът е основателен. Моли се за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да бъде уважен, като бъдат присъдени и сторените разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответницата Г. П. Ю. чрез особения представител М. Т., в който жалбата се оспорва. Поддържа се, че по делото липсвали доказателства за уведомяването на длъжниците за извършената цесия, като цесията не може да бъде съобщавана на особените представители.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК не е депозиран отговор на въззивната жалба от С. Г. Ю..

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

От представеното по делото постановление за възлагане на недвижим имот, издадено на 09.06.2016 г. от държавен съдебен изпълнител при Районен съд – Радомир е видно, че на купувача И.К. Д., ЕГН *****, е възложен следния недвижим имот: масивна триетажна сграда № 1, със ЗП 32,50 кв.м., с

РЗП 100кв.м., която е построена в южната част на поземлен имот, придобит като земя за земеделско ползване, на основание §4б ПЗР ЗСПЗЗ, находящ е в землището на село Ковачевци, община Ковачевци, област Перник, в махала „Калайджийска”, с площ на този поземлен имот 2166 кв.м., съставляващ имот № 871.3- имот 3 от кадастрален район 871, по плана на новообразуваните имоти, одобрен със заповед № РД – 11/2007г., изменен със заповед № РЗ – 78/05.5.2011г., при граници по скица : черен път, общински имот, имот 871.1, горски фонд и имот № 871.4, за сумата от 17611 лв., която е внесена от купувача на 06.06.2016 г. От мотивите на Решение № 129/28.11.2019 г., постановено по гр.д. № 1026/2019 г. на ВКС, I I Г.О. е видно, че постановление за възлагане е влязло в сила на 21.06.2017 г. Представено е извлечение от интернет банкиране, от което е видно, че купувачът на публична продан И.Д., е превел в полза на ДСИ по това изпълнително дело сумата от 1761,10 лева задатък и сумата от 15849,90 лева – „доплащане по изпълнително дело 14/2014”.

От извършеното разпределение е видно, че е полза на вискателя Г. П. Ю. е преведена сумата от 8234,18 лв. и още 4117,09 лв. от дела на починалия Г. или общо сумата от 12351,27 лв. , а в полза на С. Г. Ю. – 4117,1 лв.

С Решение № 129/28.11.2019 г., постановено по гр.д. № 1026/2019 г. на ВКС, II Г.О. е признато за установено по предявения от С. К. срещу И.К. Д. иск с правно основание чл.108 ЗС, че ищецът е собственик на $\frac{1}{2}$ идеална част от следния недвижим имот: масивна триетажна сграда № 1, със ЗП 32,50 кв.м., с РЗП 100кв.м., която е построена в южната част на поземлен имот, придобит като земя за земеделско ползване, на основание §4б ПЗР ЗСПЗЗ, находящ е в землището на село Ковачевци, община Ковачевци, област Перник, в махала „Калайджийска”, с площ на този поземлен имот 2166 кв.м., съставляващ имот № 871.3- имот 3 от кадастрален район 871, по плана на новообразуваните имоти, одобрен със заповед № РД – 11/2007г., изменен със заповед № РЗ – 78/05.5.2011г., при граници по скица : черен път, общински имот, имот 871.1, горски фонд и имот № 871.4, като ответникът е осъден да предаде на ищеца владението върху имота. От мотивите на решението е видно, че С. К. е имал право на собственост върху $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния имот още преди извършването на публичната продан.

С договор за цесия от 2.9.2020г. с нотариална заверка на подписите

И.Д. е прехвърлил на С. К. вземането, което има против Г. Ю. и С. Ю., във връзка със съдебно отстранение на Д. от имота, по силата на решение на ВКС по гр. дело № 1026/2019г. Представено е и пълномощно, по силата на което И.Д. е упълномощил С. К. да уведоми Г. П. Ю. и С. Г. Ю. за извършената цесия на процесните вземания, както и две покани от ищеца до ответниците с уведомление за извършената цесия. По делото липсват доказателства за връчването на поканите на ответниците.

Публичната продан е способ за принудително изпълнение на паричното изпълняемо право, а постановлението за възлагане представлява едностранен властнически акт на изпълнителния орган, с който приключва проданта и поражда вещноправни последици. Нормата на чл. 496, ал. 2 ГПК постановява, че вещноправните последици на възлагането се проявяват от деня, в който влезе в сила постановлението. Влязлото в сила постановление прехвърля върху купувача от проданта правата, които длъжникът е имал върху продадения имот към момента на възбраната. Извършената публична продан на недвижим имот е деривативно придобивно основание по смисъла на глава 45-та ГПК, като тя може да прехвърли правото на собственост върху недвижимия имот само ако длъжникът е собственик, а нормата на чл. 496 ГПК допуска установяването на права върху имота на трети лица в исково производство. Разпоредбата на чл.499 ГПК урежда последиците при съдебното отстраняване на купувача, а стабилитет на публичната продан се постига чрез невъзможност да се обжалват предходни действия, който не важи за продажбата на чужд недвижим имот.

В процесния случай безспорно се установява, че купувачът по публичната продан И.Д. е бил съдебно отстранен от $\frac{1}{2}$ идеална част от възложения му недвижим имот поради обстоятелството, че С. К. е бил собственик на съответната идеална част от имота към датата на извършване на публичната продан. Ето защо и съдът намира, че в неговия патримониум е възникнало вземане за връщане на внесената от него цена съобразно правилото на чл.499,ал.1 ГПК. Доколкото обаче И.Д. е бил съдебно отстранен само за $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота, това негово право е възникнало само до размера на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от платежната продажна цена. Доколкото продажна цена е разпределена на вискателите, вземането е възникнало спрямо тях за $\frac{1}{2}$ от разпределена сума, т.е. за 6175,63 лв. спрямо Г. П. Ю. и 2058,55 лв. спрямо С. Г. Ю..

Съгласно чл.99,ал.1 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договърът или естеството на вземането не допускат това. Съдът намира, че процесният договор за цесия е валиден, като с него вземането на И.Д. спрямо двамата ответници е прехвърлено на ищеца. Съгласно чл. 99, ал. 4 ЗЗД, за да може прехвърлянето на едно вземане да бъде противопоставено на длъжника по същото са необходими две условия - договор за прехвърляне на вземането и съобщаване за прехвърлянето от първоначалния кредитор (цедента) на длъжника - чл. 99, ал. 3 ЗЗД. По силата на принципа на свободата на договарянето няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор да съобщи на длъжника за цесията, като такова упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Уведомлението до длъжника може да се осъществи и чрез връчването на преписа от исковата молба, което обстоятелство се взема предвид от съда на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК. (така и Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т.о., Решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т.о., Решение № 137 от 02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г. на ВКС, III г.о., Решение № 156 от 30.11.2015 г. по т. д. № 2639/2014 г. на ВКС, II т.о. и др.). Ето защо въззивникът, в качеството на цесионер по договора за цесия, е надлежно упълномощен /по силата на предоставеното му пълномощно/ да съобщи на ответниците за прехвърлянето на процесните вземания. Такова уведомяване безспорно не е извършено преди подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Към заявлението за издаване на заповед за изпълнение е приложено нарочно уведомление, изхождащо от цесионера. Препис от исковата молба, ведно с приложенията към нея е връчен на длъжниците, чрез назначените им особени представители по реда на чл. 47 ГПК. Особеният представител има същите права и задължения, които има и упълномощеният такъв, с изключение на правата, за упражняването на които се изисква специално упълномощаване. Затова връчването на книжа и документи на особения представител, назначен по реда на чл. 47 ГПК има същото действие, както и връчването на упълномощен представител т. е. връчването ще породи предвиденото в закона процесуално действие, но ако от него произтичат и материални последици те ще се считат валидно настъпили. (в този смисъл и решение № 198/18.01.2019 година, постановено по т. д. № 193/2018 година и решение № 86/27.10.2020 година, постановено по т. д. № 2118/2019 година, двете по описа на ВКС, ТК,

I т. о.).

При така приетото съдът намира за неправилен извода на първоинстанционния съд за липса на материалноправна легитимация на въззивника да претендира процесните вземания, доколкото длъжниците не са уведомени за настъпилата цесия. Уведомяването на длъжниците за извършената цесия е настъпило в хода на процеса, поради което и в полза на ищеца са възникнали процесните вземания - за 6175,63 лв. спрямо Г. П. Ю. и 2058,55 лв. спрямо С. Г. Ю..

С оглед достигането на фактически и правен извод за възникване в полза на ищеца на процесните вземания, следва да бъде разгледано заявеното в условията на евентуалност възражение за изтекла погасителна давност на ответника С. Ю. /чрез назначения й особен представител адв. Н.-Т./. Приложимата давност на вземането за платената цена от купувача на публична продан по чл.499,ал.1 ГПК е петгодишна и същата започва да тече от датата, на която е купувачът е бил съдебно отстранен, т.е. от датата на влизане в сила на решението за съдебното му отстраняване от имота, в случая от 28.11.2019 г. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 09.02.2021 г. по пощата, т.е. преди изтичане на приложимата в случая петгодишна погасителна давност, поради което и възражението е неоснователно.

Доколкото ищецът претендира по-малки суми от установените вземания, предявеният иск се явява изцяло основателен, съответно за сумата от 6175,27 лв. от Г. П. Ю. и 2058,42 лв. спрямо С. Г. Ю..

С оглед несъвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено, а предявеният от ищеца иск уважен в цялост.

-

По разноските

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските.. В полза на въззивника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 2021,46 лв. за първоинстанционното производство /за д.т., депозити за особен представител, адвокатско възнаграждение/, 176,11 лв. разноски за заповедното производство /за д.т./ и 976,1лв. за въззивното производство /за д.т., депозит за особен представител и адвокатско възнаграждение/.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 11388/19.10.2022 г., постановено по гр. дело № 45384/2021 г. по описа на Софийския районен съд, ГО, 125 състав, с което е отхвърлен предявеният от С. К., ЕГН *****, против Г. П. Ю. ЕГН *****, иск за признаване за установено на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д.№ 8646/2021г. от СРС, 25-ти състав, за сумата от 6175,27 лева, припадащата ѝ се част от вземане на И.Д. за ½ ид.ч. от платена от него продажна цена на публична продан по ИД № 14/2014г. на СИС, РС – Радомир по постановление за възлагане на имот от 9.6.2016г., от които ½ ид.ч. от имот И.Д. е бил отстранен със Решение № 129/28.11.2019 г., постановено по гр.д. № 1026/2019 г. на ВКС, II Г.О., което вземане И.Д. е прехвърлил на ищеца С. К. с договор за цесия от 2.9.2020г., както и в частта, в която е отхвърлен предявеният от С. К. ЕГН *****, против С. Г. Ю. ЕГН *****, иск за признаване на вземане по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д. № 8646/2021г. от СРС, 25-ти състав, за сумата от 2058,42 лева, припадащата ѝ се част от вземане на И.Д. за ½ ид.ч. от платена от него продажна цена на публична продан по ИД № 14/2014г. на СИС, РС – Радомир по постановление за възлагане на имот от 9.6.2016г., от които ½ ид.ч. от имот И.Д. е бил отстранен със съдебно решение по гр.д.№ 1026/2019г. на ВКС, което вземане И.Д. е прехвърлил на ищеца С. К. с договор за цесия от 2.9.2020г., и вместо това постановява:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Г. П. Ю. ЕГН *****, дължи на С. К. ЕГН *****, на основание чл.422,ал.1 вр. чл.499,ал.1 ГПК, сумата от 6175,27 лева, представляваща вземане на И.Д. за ½ ид.ч. от платена от него продажна цена на публична продан по ИД № 14/2014г. на СИС, РС – Радомир по постановление за възлагане на имот от 9.6.2016г., от които за ½ ид.ч. от имота И.Д. е бил отстранен със съдебно решение по гр.д.№ 1026/2019г. на ВКС, което вземане И.Д. е прехвърлил на ищеца С. К. с договор за цесия от 2.9.2020г., ведно със законната лихва от 12.02.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 02.03.2021 г. по ч.гр.д.№ 8646/2021г. на СРС, 25 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че С. Г. Ю. ЕГН *****, дължи на С. К. ЕГН *****, на основание чл.422,ал.1 вр. чл.499,ал.1 ГПК, сумата от 2058,42 лева, представляваща вземане на И.Д. за ½ ид.ч. от платена от него продажна цена на публична продан по ИД № 14/2014г. на СИС, РС – Радомир по постановление за възлагане на имот от 9.6.2016г., от които за ½ ид.ч. от имота И.Д. е бил

отстранен със съдебно решение по гр.д.№ 1026/2019г. на ВКС, което вземане И.Д. е прехвърлил на ищеца С. К. с договор за цесия от 2.9.2020г., ведно със законната лихва от 12.02.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение от 02.03.2021 г. по ч.гр.д.№ 8646/2021г. на СРС, 25 състав.

Решението в частта, с която е обезсилена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по гр.д.№ 8646/2021г., за разликата над сумата 8234,22 лева, до пълния размер на вземането 8805,50 лева., и имащо в тази част характер на определение, като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА Г. П. Ю. ЕГН ***** и С. Г. Ю. ЕГН *****, да заплатят на основание чл.78,ал.1 ГПК на С. К. ЕГН *****, разноски за първоинстанционното производство в размер от 2021,46 лв., разноски по ч.гр.д.№ 8646/2021г. на СРС, 25 състав в размер от 176,11 лв., както и разноски за въззивното производство в размер от 976,1 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____